

3

Tabertrio fit for fight

Halbal! Påskebal!

Det er skærtorsdag, Hullet vågner af vinterdvalen, Skodkøping skal til fest.

Påskebal! Halbal! Truckertown trykker den af, Gyllev går til den.

Julebal og sommerfest sælger måske nok flere billetter, men når det kommer til antal branderter og deres kaliber, fører påskeballet suverænt.

Arrangørerne har som sædvanlig forsøgt at få folk til at troppe op så tidligt, at de har tørsten og balancceevnen i behold; Idrætsforeningen skulle jo gerne hive et overskud hjem på ølsalget. De lokker med fællesspisning og halv pris på øllet de første to timer, og uden for Gyllevhallen står pigegarden og spiller og viser de blåfrosne lår frem under sommeruniformens ultrakorte skørter.

Men halv pris er stadig femten kroner for et skvæt doven humle, som fås bedre i Aldi for under en femmer. Og hvad pigegarden angår, satser de fleste på at lære dem nærmere at kende senere på aftenen, når de er tøet lidt op mellem lårene.

Så de første timer er det kun de begrædeligste bøvehoveder, der sniger sig rundt langs hallens vægge og udstiller deres himmelråbende håbløshed for hinanden.

Vi andre varmer op derhjemme.

Lægger en bund.

Kommer i stemning og i stødet.

Bliver *fit for fight*, som nogen kalder det.

”Hvad så, drenge, er I fit for fight?” hujer Lukas og stanger i luften med det pink hår, som han i dagens anledning har pumpet fuldt af husblas og sat op til noget, der skal ligne en punkerkam.

Vi har holdt vores egen lille forfest hjemme hos ham. Inhaleret hver vores sekspak Danish Pride samt i fællesskab en flaske Martini, som Lukas ”lånte” af sin mor, der kører taxa aften og nat. Sidet og sumpet til Beastie Boys og Gangstarr og følt os som storbyghettoens hårde hunde. Dissekeret samtlige piger, vi kender, og gejlet os op over dem i en grad, så der næsten ikke er plads i bukserne til vores opstemthed.

Men nu har klokken passeret 23, og vi vælter ned ad trappen og ud i natten. Frostluften rammer os som en betonbjælke efter lummervarmen på Lukas’ hummer; fortovet tipper, hovedet slipper taget i kroppen og svæver som en ballon, benene bliver til gummi ...

Nej! Fandme nej, vi tager os sammen og *bærer vores brandert*. Hen over torvet og rundt om hjørnet

dingler vi med den ædle byrde, og nu er vi ikke alene: Folk tumler ud ad dørene og driver i stadig tættere stimer ned ad Bygaden, Skolevænget og Idrætsvej; det er bare at følge med strømmen.

Der råbes og ræbes, vræles og hvines i mørket.

Seje fyre stavrer fem mand bred ned ad kørebanelen med hænderne knuget om bajerne. Pigerne sejler bagefter i fnisende klynger.

Flasker knuses mod asfalt. Der pisses stort i hækene.

Lukas giver den som Guru fra Gangstarr og galper:

”Fake mc’s, they always act hard
but don’t walk the street without their bodyguard
Fake mc’s they always act hard
I’m not a sucker so I don’t need a bodyguard!”

Længere nede ad gaden bliver der skrålet mere hjemlige sange:

”Jæn ting er vis,
jæn ting er vis,
har man få’t en bajer
ska’ man ud å pis’!”

Liderligheden svulmer som træernes knopper.

Frustrationerne hænger tungt og tæt som nattens rimtåge.

”Fuck, hvor er jeg bare stiv,” siger Søren med tyk, tyk stemme og får fumlet ild på en smøg.

Dørmændene har været på pletten siden klokken 20 uden noget at tage sig til, men nu er der kø ved Gyllevhallen.

Folk kravler rundt mellem buskene og gemmer spritdepoter.

Lukas snakker ind i mobilen. Med sig selv, gætter jeg på, lige nu kan det jo hverken være mig eller Søren.

En eller anden svagpisser er gået kold. Han når lige at vakle ud af køen, inden han brækker sig.

Tre store læs i rockeroutfit nægter at aflevere jakkerne med ”MC Kverre Daemons” ved indgangen. Dørmændene holder på deres – ”Ingen rygmærker, færdig!” – og de tre forsvinder snerrende om til deres kværne. Lukas strækker hals, men storebror Markus er ikke blandt dem.

Vi får vores stempler på hånden og bliver lukket ind.

”Nå, gutter, så er der dømt rave!” siger Lukas for ligesom at banke stemningen op.

Man kan godt føle sig lidt fortabt, når man står dér i larmen og den dampende varme og konstaterer, at der er ved at være fyldt op ved bordene, og at der ligesom ikke er så mange at daske på ryggen og falde ned hos.

”Fuck, ja,” siger Søren tappert. Han kører hånden

gennem den fedtede tyskerparyk, totalkikset i de stumpede cowboybukser og trøjen med "University of California". Tung og dvask, som Søren Snif altid er, når han ikke lige har sniffet. Han blev smidt ud af tiende kort før jul, efter at han var trimlet om midt i timen med en flaske neglelakfjerner i hånden. Den trøje er helt sikkert det nærmeste, han nogensinde kommer en højere læreanstalt.

Når han sniffer, kan han finde på hvad som helst. I aften har han lovet at lade være; vi ønsker ingen gentagelse af sidste års ... episode. Lighteren i hans lomme er kun til at tænde smøger med.

Vi trækker langsomt over mod baren, den faste ankerplads og frelsende havn for ensomme ulve. Der er allerede en kødrand af midaldrende mænd. Gyllevborgere i joggingdragter fra Aldi. Bondeknolde i blankslidte jakkesæt, som staldaromaen dunster ud gennem.

Mit hjerte synker. Kvalmen stiger. Hvem der var langt væk, i Johannesburg eller Rio. Eller bare hjemme, alene med Roisin på skærmen.

Jeg lader blikket feje hen over vrimlen, forsøger at fokusere.

Engangskrusene knaser under fødderne.

Der lugter af øl og sved, cigaretrøg og højpotent deo.

Gennem tågerne registrerer mine opgivende øjne noget, de kender.

Jeg dunker mine venner i ryggen.

"Hey, dem fra klassen sidder derovre!"

Ja, dér sidder Sune og Mark, Karsten og Nikolaj. Solveig og Camilla og Lise. Og Karina L.!

Vores gamle klassekammerater.

Vi prøver at lade være med at se alt for forhippede ud, da vi dasker derover. Heldigvis, for modtagelsen er ikke ligefrem hjertelig.

”Dér har vi Skraldeprinsen,” siger Sune og bliver bleg, da han ser, at jeg hørte det. Han ved af erfaring, at jeg kan tæve ham. Man får nu engang større bøffer af at læsse containere end af at boge den. Det har Mark og Karsten og Nikolaj også erfaret, og det forklarer vel til dels den kølige velkomst.

Karina L. smiler i det mindste: ”Vi rykker lidt sammen, I kan sagtens være her!”

Jeg klemmer mig ned ved siden af hende for næsen af Lukas.

Karsten og Nikolaj henter fadøl til hele bordet. ”Vi giver!”

Vi snakker ”siden sidst”.

Solveig kan fortælle, at Karina W. er med rogn! Hun er seksten år og gravid og flyttet sammen med en mekaniker på 29 fra Torslinde. Hun har både hus og carport og barnevogn nu.

Alle de andre fra klassen er i gang med en uddannelse inde i byen – fjernt fra Hullet. Det er kun ni måneder siden, vi stod i skolegården og smed en regn af karameller ud over de små, men de er allerede på vej ud i verden, handler i trendy butikker og drikker kaffe på smarte caféer.

Nej, *cappuccino*. Almindelig kaffe er selvfølgelig

alt for utjekket.

Stræber-Sune går i gymnasiet, ”og det er pisselet, jeg klarer lektierne på vej ind i bussen”. Løgnhals!

Karina L. læser hh, men efter ferien skal hun et år til USA. Udveksling.

”Det er den slags, der tæller ude på arbejdsmarkedet,” siger hun smilende og er allerede langt inde i sin skinnelagte fremtid.

De er diskrete nok til ikke at bore i, hvad *vi* laver – Søren Snif og Lukas og mig.

Men jeg kan nok se os med deres øjne:

Den lille med den latterlige lyserøde hanekam. Den kvabsede med det lange nakkehår. Og den store – mig – med det tremillimeters maskinklippede.

Tabertrioen.

Alene håret fortæller alt.

Vi er bunden af Hullet. Vi bliver hængende i det, får aldrig næsen op over kanten.

Dog, Karina L. smiler til mig igen. Måske har jeg en chance. Hun har før vist sig lidt interesseret.